

f

eridas

Lawrence Watt-Ewans

NEPAKLUSNI MAGIJA

444 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knjgute.lt

Lawrence Watt-Ewans NEPAKLUSNI MAGIJA

Mokslinės fantastikos romanas ir apysaka

Kelderis visada manė, kad yra vertesnis geresnio gyvenimo, nei pratūnoti daugybę metų gimtajame kaime. O kai žiniuonė išpranašauja, jog vaikiną laukia nuostabi magijos kupina ateitis – lemtis atrodo aiški: demonai ir šmėklos, burtininkai ir požemių dvasios, užburti miestai ir siaubingi prakeikimai...

Tačiau didžiausias sukrėtimas laukia Kelderio sutikus nuostabiai gražią sparnuotą merginą Iritą, kuri, ko gero, yra paslaptingesnė už visą likusį pasaulį ir jame esančią nepaklusnią magiją...

Iš anglų kalbos vertė JUSTINA LAURINAVIČIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
444 tomas. Serija įkurta 1990m.

Lawrence Watt-Evans - TAKING FLIGHT
New York, Wildside Press, 2001

Copyright © by Lawrence Watt-Evans, 1993

Cover art copyright © by Luis Royo, 2005

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2008
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny's

Lawrence Watt-Evans
NEPAKLUSNI MAGIJA

Cage Baker
MADAM AEGYPTOS

Lawrence Watt-Evans

NEPAKLUSNI MAGIJA

PROLOGAS

Mergaitė pasimuistė ant kėdės, bet senė, persmelkusi ją trumpu, piktu žvilgsniu, vėl sutelkė dėmesį į lankytoją.

- Na, dėl ko pas mane atėjai, berniuk?

Vaikis sutriko.

- Aš... aš Kelderis iš Šularos.

- Žinau, - linktelėjo senė.

Žinoma, ji melavo, nes nieko nežinojo. Dar daugiau, pagalvojo, kad vardas tikriausiai išgalvotas. Kvaila tikėti viskuo, ką tau sako. Kelderis iš Šularos, matyt, prasimanymas. Beje, ne itin originalus. Ir iškart, kad tylą neužsi-
tęstų, senoji lapė paslaptinai pridūrė:

- Aš žinau viską, ką reikia žinoti.

Šie žodžiai padarė svečiui reikiamą įspūdį. Sėdinti jam už nugaros mergaitė užvertė aukš-
tyn akis ir sušnabždėjo: "Liaukis, senele". Ta-
čiau savo kūdėsį girdėjo tik ji pati.

- Taigi, Kelderi iš Šularos, - pernelyg skubiai
tęsė senoji, - atėjai pas Zindrę Aiškiaregę, no-

rédamas sužinoti savo ateitį... Matau ją atsiveriant priešais mane, švytinčią, lekiančią į tolius. Galiu daug papasakoti, vaike mano, nes tau prieš akis ilgas, įvykių kupinas gyvenimas. Turi užduoti man konkrečius klausimus, atsakysiu į visus...

Mergaitė kostelėjo, bet senė vėl perliejo ją žvilgsniu.

... Už kiekvieną teks sumokėti po tris grašius.

Laimė, Kelderis nepastebėjo nebylaus Zindrės ir mergaitės dialogo, nes spoksojo į krištolinį rutulį, stovintį priešais jį ant stalo. Lyg mėgindamas kažin ką įžvelgti.

Ši mintis Zindrės nenudžiugino. Ji nemėgo lankytojų, turinčių magiškų gebėjimų.

Tiesa, iš kur šis stuobrys turės stebuklingų galių? Paprastas valstietis.

Tuo tarpu berniukas nugalėjo drovumą ir uždavė pirmą klausimą:

- Ar man pavyks iškeliauti iš Šularos?

Tokius klausimus Zindrė gliaudė tarsi riešutus.

- O taip. Tu iškeliausi, nukaksi toli už kalnų, už nepažįstamų žemių ir laimingai sugrįši.

Galbūt jis negrįš, bet Zindrė žinojo, jog būtent tokios pranašystės laukia devyniasdešimt

devyni iš šimto jos lankytojų.

- Grįšiu? Į Šularą?

Zindrė mintyse nusikeikė: reikia atidžiau įsiklausyti į šio pienburnio balso intonaciją.

- O taip. Grįši lydymas šlovės, norėdamas papasakoti čia likusiems apie matytus stebuklus.

- Grįšiu, kad likčiau Šularoj? - Ir iškart, nelaukdamas atsako, Kelderis uždavė visai kitokį klausimą: - Stebuklai? Kokie stebuklai?

- Daug stebuklų, - pasigavo Zindrė, nukreipdama berniuko dėmesį nuo kito akivaizdaus klausimo: o kur jis pabuvos? - Pamatysi didžiučius miestus ir bekraštes lygumas, sutiksi siaubingas pabaisas ir nuostabias moteris, ir ne kartą susidursi su visagale magija. - Paprastai vietoj lygumų ji minėdavo kalnus, bet pagalvojo, jog kalnuotos Šularos gyventojui žodis "lygumos" skambės egzotiškiau ir patraukliau.

- Magija? Bet ką aš veiksiu? Kur keliausiu?

Prieš įbedama žvilgsnį į krištolinį rutulį, Zindrė plačiai išskėtė rankas.

- Neįprasta, man nežinoma magija, nepasiekiami nei burtininkams, nei raganoms. Ji bus tavo ir ne tavo. Tu klajosi po pasaulį, tapsi pa-

žemintų ir paniekintų gynėju, tavimi didžiuosis mirusieji ir dar negimusieji.

Nekonkrečiau ir paslaptiškai, tokius žodžius kiekvienas gali sau pritaikyti.

Akies krašteliu Zindrė matė mergaitę pritariamai linksint. Mintyse pakartojo paskutinius išstartus sakinius ir nusprendė, jog anūkė teisi: ji pataikė į dešimtuką.

- Matau kelią, pasislepiantį už horizonto, bet kur jis veda - nežinau.

Kelderio veide suspindo nusivylimas. Tada į pokalbį įsiterpė mergaitė.

- Atleisk, bet tau jau papasakojo už penkiolika grašių, tu sumokėjai tik didelį varioką. Prieš paklaudamas mano močiutės kito klausimo, turėtum atsiskaityti.

Iš netikėtumo Kelderis krūptelėjo, atsisuko ir, išsižiojęs, įsistebeilijo į mergaitę.

Toji ištiesė ranką.

Pasiraušęs prie diržo kabančiame kapšelyje, Kelderis ištraukė dar vieną varioką.

- Daugiau neturiu.

- Grašiu per daug. Paimsi gražą ar užduosi dar vieną klausimą?

- Klausimą, - nedvejodamas išpoškino Kelderis.

- Prieš klausdamas gerai pagalvok, Kelderis iš Šularos, - lyg dainuodama nutęsė Zindrė Aiškiaregė.

Kelderis pagalvojo.

- Papasakok apie merginą, kurią vesiu.

Zindrė linktelėjo.

- Sutiksi protingą, gražią mergaitę, jos juokas skambės it lakštutės giesmė. Jai paklus magija, ypatinga magija. Išdidžiai atvesi mergaitę į savo namus, gyvensite jūs gražiai ir laimingai.

- Įprastas klausimas, kurį jai užduoda šimtus kartų. Atsakyti į jį Zindrei tikrai paprasta.

- Vaikai?

- Pinigai, - priminė mergaitė.

- Pinigų daugiau neturiu, - prisipažino Kelderis.

- Nesvarbu, - nuramino jį Zindrė. - Užkeikimas netenka galios, ateitį aptraukia migla. Jau nieko nebegaliu įžiūrėti. - Tardama paskutinius žodžius Aiškiaregė paėmė nuo stalo sulankstytą žalios medžiagos servetėlę, išskleidė ją ir uždengė krištolinį rutulį.

- Gaila. - Kelderis nenoromis pakilo.

Aiškiaregė parodė duris, ir Kelderis, mandagiai nusilenkęs, išėjo. Mergaitė atsisuko į senelę.

- Manau, jis viskuo patikėjo.

- Žinoma, patikėjo, - patenkinta sukikeno senė ir perėjo per kambarį, pataisydama ant sienų kabančius paveikslus, žvakes, kiek sulinkusias nuo nevienodai tirpstančio vaško. - Ar dar yra laukiančių?

- Ne, - tarė mergaitė. - Žinai, senele, nesuprantu, kaip tau pavyksta? Nejau žmonės negali atskirti tikrosios magijos nuo apgaulės?

- Tie, kurie gali, niekada pas mus neateis.

Gatvėje, tirštėjančiose sutemose, Kelderis pamatė savo seseris, šalia kalvės plepančias su kalvio dukra.

- Kur tu buvai? - paklausė Sela, berniukui pribėgus prie jų.

- Kalbėjau su Aiškiarege.

Merginos, lyg susitarusios, įsistebeilijo į mažąjį brolių.

- Kelderi, tu išsikraustei iš proto? - sušuko Edara.

- Įdomu, kodėl? - įsižeidė berniukas.

- Tikiuosi, neatidavei tai šarlatanei visų savo pinigų?

- Ne, - suirzęs burbtelėjo Kelderis.

- Kiek jai palikai? - spaudė Sela.

- Nedaug.
- Vis dėlto kiek?
- Du didelius variokus.
- O Kelderi! - riktelėjo Edara.
- Magija nepigiai kainuoja, - teisinosi jis.
- Kelderi, - palingavo galvą Sela, - toji Zindrė valdo magiją taip, kaip ir aš. Sena melagė!
- Nieko panašaus!
- Šarlatanė! Ji atvažiuoja čia kiekvienais metais. Nė viena jos pranašystė neišsipildė.
- Galbūt kol kas neišsipildė.
- Ir neišsipildys, Kelderi. Ji apgavikė. Niekas, ką ji tau pranašavo, neišsipildys.
- Išsipildys, - užsispyrė Kelderis. - Pati pamatysi! - Įsižeidęs ir supykęs berniukas nusisuko nuo seserų. - Dar ir kaip išsipildys! - Po sekundės pridūrė: - Stengsiuos iš visų jėgų, kad išsipildytų!

1

Pasiekęs kalvos viršūnę, Kelderis atsisėdo ant žolės, šalia pasidėdamas kuprinę. Dievai jau paliejo danguje nakties spalvas, saulė nusirito už horizonto, artėjo nakvynės metas.

Ne namuose jis nakvos trečią naktį iš eilės,

regis, ši naktelė bus šalčiausia. Ir nežinia kodėl: juk pavasaris, naktys turėtų šiltėti, o ne priešingai.

Berniukas pažvelgė žemyn, į dar įžiūrimą tirštėjančiose sutemose kelią: šviesią nutryptos žemės juostą, apsuptą tamsėjančios žolės. Iš jo pusės žolė augo ant kalvos šlaito, graščiai skubančio link kelio, iš kitos, šiaurinės pusės, - lygumoje. Tad vaikas sėdėjo ant paskutinės, skiriančios jį nuo kelio, kalvos viršūnės.

Šiuose kraštuose auginami galvijai, ariamų laukų nesimatė, bet taip vėlai karvių bei jautukų jau niekas neganė. Apie žmonių buvimą priminė tik kelias.

Kelderis beveik neabejojo, kad priešais jį Didysis Vieškelis. Vaikis pasijuto nusivylęs.

Tikėjosi jis visai ko kito.

Įsivaizdavo, jog gyvenimas vieškelyje virte verda. Keliauninkai, karavanai, ministreliai, žygiuojantys karių būriai, ne kelias, bet pagrindinė miesto aikštė mugės dieną. Vaikis galvojo, jog palei kelią pristatyta daugybė smuklių ir krautuvių, kad kokioje nors tavernoje jis prisijungs prie linksmos kompanijos, išleis eliui ir apelsinams sunkiu darbu uždirbtus pinigus, o paskui išloš dar daugiau pinigų iš

nepažįstamų bedarbių, susigundžiusių žaisti su juo kauliukais (kauliukais jis niekada nebuvo žaidęs, bet šis faktas nė kiek Kelderio netrikdė). Tuo vakaras, žinoma, nesibaigs. Pasigėrėjęs mago rodomais stebuklais, su gražia dama jis užlips į viršutinius kambarius, pakeliui numesdamas kelis grašius prie židinio dainuojančiam ministreliai. Kelderis regėjo save kalbant tuzinu kalbų, matė, kaip visi visi žavisi jo sąmojingumu bei drąsa, ir pranašystė tampa tikrove.

Vietoj to, jam prieš akis atsivėrė siaura, kietos it akmuo žemės juosta, vinguriuojanti tarp ganyklų ir visiškai be jokių gyvybės ženklų.

Kelderis atsiduso ir atsisėgė kuprinę.

Turėjo anksčiau susiprotėti, koneveikė save, traukdamas antklodę. Gyvenimas ne toks, kokį piešia pranašai ir pasakotojai. Labai nesinorėjo tuo tikėti, bet, regis, jis tikrai nuobodus ir negražus, kaip kad nuolat kartojo seserys. Jis manė, jog pilka monotonija karaliauja tik šeimos ūkyje. Bet visas likęs Pasaulis, matyt, nedaug kuo skiriasi. Ir visi ankstesni jo išsišokimai tik patvirtina šią liūdną tiesą.

Pirmą kartą jis pabėgo iš namų po pokalbio su Zindre Aiškiarege kaimo mugėje. Tada jam buvo dvylika.

Pabėgo paskubomis, labai jaunas ir nepatyręs. Beje, Zindrė nesakė, kad į keliones jis išvyks jaunas.

Bet Kelderis turėjo tam savų priežasčių. Jo tėvas nusprendė, kad ūkis turi priklausyti šeimai. Tad, susitaręs su seserų jaunikiais, jog žmonas jie pasiims į savo namus, griežtai atsisakė siųsti Kelderį kur nors mokytis ar surasti jam turtingą nuotaką. Kelderis, pareiškė tėvas, paveldės ūkį, tad berniukas negali nei tapti kieno nors mokiniu, nei iš anksto susirasti nuotaką.

Kitaip sakant, Kelderiui visą gyvenimą teks praleisti įsikibus mažičio žemės lopinėlio. Nepamatys pasaulio, nesužinos nieko įdomaus, nenuveiks didžiųjų darbų. Jis turės tik vieną pareigą: tęsti šeimos tradicijas. Ką jau bekalbėti apie Aiškiaregės žadėtas klajones po pasaulį, ginant nuskriaustus ir pažemintus!

Kelderis nenorėjo visą gyvenimą prasėdėti ūkyje, kapstyti žemėje ir tęsti šeimos tradicijas.

Supykęs ir įsikarščiaavęs, išėjo iš namų, įsitikinęs, jog nuotykiškai laukia už pirmutinės kalvos. Tą, pirmą kartą, pasiėmęs tik duonos žiauberę, jis užsiropštė į kalvos viršūnę ir visiškai nusivylė, pamatęs kitame šlaite nedide-

lius ūkelius, niekuo nesiskiriančius nuo jo tėvo ūkio.

Naktį Kelderis praleido gamtoje, bet jau ryte alkis parginė berniuką namo.

Kitą kartą paliko namus, būdamas trylikos, pasiėmęs daugiau užkandžių ir prie diržo pririštame kapšelyje turėdamas šešis geležinius grašius. Perkopė dešimtį kalvų, nutoldamas nuo ūkio per penkias mylias. Buvo girdėjęs, kad kareiviai per dieną nužygiuoja daugiau nei dvidešimt mylių, tačiau Kelderis liko patenkintas pasiektu rezultatu: jis neskubėjo, be to, kopiant į kalvą, visada judi lėčiau.

Dieną pakeitė naktis, kurią Kelderis praleido susirietęs į kamuoliuką šieno kaugėje. Ryte vaikas žvaliai nužingsniavo pirmyn, bet apie vidurdienį, kai iš maisto atsargų liko tik prisiminimas, o aplinkui nieko, išskyrus kalvas ir nedidelius ūkius, nesimatė, berniukas nusprendė, jog pranašystės laikas dar neatėjo ir pasuko atgal.

Kitą pavasarį, sulaukęs keturiolikos, Kelderis visą mėnesį ruošėsi kelionei. Apsirūpino maistu, gera antklode, trimis variniais grašiais ir tuzinu geležinių, įsigijo aštrų peilį....